

Proa

Jo Nesbø

El lleopard

«No existeix cap cuirassa prou resistent per
protegir el detectiu Harry Hole dels seus dimonis,
o a nosaltres de Harry Hole»

Booklist

JO NESBØ

EL LLEOPARD

Traducció de Laia Font i Mateu

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: octubre de 2014
Títol original noruec: *Panserhjerte*

© 2009, Jo Nesbø
Publicat amb l'acord de Salomonsson Agency.
© de la traducció, 2014, Laia Font i Mateu

Drets exclusius en llengua catalana:
Raval Edicions SLU, Proa
Pedro i Pons, 9-11
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-424-0
Dipòsit Legal: B-17.911-2014
Composició: Víctor Igual, SL
Impressió: Reinbook

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

PRIMERA PART

1. L'ofegament	11
2. La foscó il·luminadora	16
3. Hong Kong	18
4. Sex Pistols	32
5. El parc	44
6. Tornada a casa	48
7. Forca	57
8. <i>Snow Patrol</i>	60
9. El capbussó	71

SEGONA PART

10. Avisos	77
11. Impressió	84
12. Escenari del crim	85
13. Despatx	97
14. Reclutament	104
15. Llums estroboscòpics	109
16. Speed King	112
17. Fibres	123
18. La Pacient	131
19. La núvia blanca	138
20. Øystein	147
21. Blancaneu	153

22. Motor de cerca	157
23. Passatger	162

TERCERA PART

24. Stavanger	167
25. Territori	174
26. L'agulla	180
27. Amable, pispa i garrepa	186
28. Drammen	192
29. Kluit	200
30. Registre d'hostes	205
31. Kigali	211
32. Policia	227
33. Leipzig	239
34. Talla M	245
35. Immersió	251

QUARTA PART

36. Helicòpter	257
37. Perfil	268
38. Lesió permanent	275
39. Cerca de relacions	280
40. La proposta	295
41. El paper blau	303
42. Beavis	310
43. Visita a domicili	320
44. L'àncora	323
45. Interrogatori	329

CINQUENA PART

46. Escarabat vermell	345
47. Por de la foscor	359

48. Hipòtesi	361
49. Bombay Garden	370
50. Corrupció	377
51. Carta	382
52. Visita	383
53. Pas de taló	395
54. Tulipa	401
55. Turquesa	412

SISENA PART

56. Esquer	423
57. Tro	435
58. Neu	440
59. L'enterrament	446
60. Follets i nans	454
61. Descens	465
62. Trànsit	470
63. La <i>stabbur</i>	472

SETENA PART

64. Estat de salut	479
65. Kadok	491
66. Brases	498
67. El Pretendent	502
68. Lluç de riu	511
69. Cursiva	522
70. Angle mort	529
71. Alegria	535
72. <i>Boy</i>	540
73. Arrest	544
74. Bristol Cream	554

VUITENA PART

75. Transpiració	563
76. Redefinició	568
77. Emprems	581
78. L'acord	590
79. Trucades perdudes	600
80. El ritme	605
81. Els rajos de llum	610
82. Vermell	613

NOVENA PART

83. La fi del món	623
84. Reunió	631
85. Edvard Munch	640
86. Calibre	654
87. Kalàixnikov	660
88. L'església	665
89. El casament	672
90. Marlon Brando	675

DESENA PART

91. Adéu	681
92. Caiguda lliure	685
93. La resposta	690
94. Fideus xinesos	694
95. Els aliats	697
<i>Epíleg</i>	703

L'OFEGAMENT

Es va despertar. Va parpellejar en la foscor absoluta. Va obrir molt la boca i va respirar pel nas. Va tornar a parpellejar. Va notar que li queia una llàgrima, que dissolia la sal d'altres llàgrimes. Però ja no li baixava saliva a la gola; tenia la boca seca i dura. La pressió interna li tibava les galtes. Era com si el cos estrany que tenia a la boca estigués a punt de fer-li esclatar el cap. Però què era? Què era? El primer que va pensar en despertar-se era que hi volia tornar. A les profunditats càlides i fosques que l'havien embolcallat. La injecció que l'home li havia donat encara no havia deixat de fer efecte, però ella sabia que el dolor era imminent, ho notava pel batec lent i lleuger del pols i el flux de sang erràtic al cervell. On era ell? Just darrere seu? Va aguantar l'alè, va parar l'orella. No sentia res, però sí que percebia una presència. Com un lleopard. Algú li havia dit que els lleopards eren tan silenciosos que es podien acostar a la presa en la foscor, que regulaven la respiració per ajustar-la a la seva. Contenien l'alè quan la presa deixava de respirar. Estava convençuda que notava l'escalfor del seu cos. Què esperava? Va tornar a respirar. I en aquell mateix moment va tenir la certesa que sentia un alè al clatell. Es va girar de cop, va picar amb la mà, però només va tocar l'aire. Es va ajupir, va intentar fer-se petita, amagar-se. Inútilment.

Quanta estona havia estat inconscient?

La droga va deixar de fer efecte. Tot just una fracció de segon. Però n'hi va haver prou per donar-li'n un tast, una promesa. La promesa del que l'esperava.

El cos estrany de damunt la taula, davant seu, era de la mida d'una bola de billar d'un metall brillant, recoberta de petits forats, amb nombres i símbols gravats. D'un dels forats en sobresortia un cordill vermell que acabava amb un llaç, i de seguida l'havia fet pensar en l'arbre de Nadal de casa dels seus pares que havia de decorar el 23 de desembre, al cap de set dies. Amb boles lluent, follets, cors, cistellet, espelmes i banderetes noruegues. Al cap de vuit dies cantarien una nadala tradicional, *Deilig er jorden*, i veuria els ulls brillants dels nebots mentre obrien els regals. Tot el que hauria d'haver fet d'una altra manera. Tots els dies que hauria d'haver viscut amb més intensitat, sense evadir-se, que hauria d'haver omplert d'alegria, tranquil·litat i amor. Els llocs per on s'havia limitat a passar, els que planejava visitar. Els homes que havia conegut, l'home que encara no havia conegut. El fetus de què s'havia desfet als disset anys, els fills que encara no havia tingut. Els dies que havia malbaratat a canvi dels que es pensava que encara tenia per viure.

Aleshores havia deixat de pensar en res que no fos el ganivet que ell brandava. I la veu suau que li deia que es fiqués la bola a la boca. Ho havia fet, per descomptat. Amb el cor bategant-li amb força, va obrir la boca tant com va poder i s'hi va empènyer la bola amb el cordill penjant per fora. El metall era amarg i salat, com les llàgrimes. Llavors ell la va forçar a tirar el cap enrere i l'acer va cremar-li la pell quan li va posar el ganivet pla al coll. El sostre i l'habitació estaven il·luminats per un llum recolzat a la paret, en un racó. Cement gris, nu. A part del llum, a la sala hi havia una taula de càmping de plàstic blanca, dues cadires, dues ampolles de cervesa buides i dues persones. Ell i ella. Va sentir l'olor d'un guant de pell quan un dit va estirar lleugerament el llaç vermell que li penjava de la boca. I tot seguit li va semblar que el cap li esclatava.

La bola s'havia expandit i feia força contra l'interior de la

boca. Però, per molt que obrís les mandíbules, la pressió era constant. Ell l'observava amb una expressió concentrada, dedicada, com un dentista que comprova si els ferros ortodòntics estan ben col·locats. Un petit somriure delatava satisfacció.

Amb la llengua notava que de la bola sortien unes protuberàncies circulars; era això el que feia pressió contra el paladar, contra la carn tova de la llengua, les dents, l'úvula. Va provar de dir alguna cosa. Ell escoltava amb paciència els sons inarticulats que li sortien. Va assentir amb el cap quan ella es va donar per vençuda, i va agafar una xeringa. La gota de la punta de l'agulla brillava per la claror del llum. Li va xiuxiuejar a cau d'orella: «No toquis el cordill».

La va punxar al coll. Va perdre el coneixement en cosa de segons.

Sentia la seva pròpia respiració aterrida mentre parpellejava en la foscor.

Havia de fer alguna cosa.

Va posar els palmells de les mans al seient de la cadira, moll de la seva pròpia suor, i es va aixecar. No la va aturar ningú.

Va avançar a passos petits fins que va topar amb una paret. La va resseguir a les palpentes fins a una superfície freda i llisa. La porta metàl·lica. Va estirar el pom. No es va moure. Tancada amb clau. I és clar que estava tancada amb clau. Què es pensava? Era una rialla, el que sentia, o el so venia de dintre el seu cap? On era ell? Per què jugava amb ella d'aquella manera?

Fes alguna cosa. Pensa. Però per poder pensar, primer s'havia de treure la bola de metall, abans que el dolor la fes parar boja. Es va posar el polze i l'índex a les comissures dels llavis. Va tocar les protuberàncies. Va provar de passar el dit per sota d'una. Li va venir un atac de tos i, en no poder respirar, un atac de pànic. Es va adonar que les protuberàncies li havien inflammat

la carn del voltant de la tràquea, que corria el risc d'asfixiar-se. Va començar a clavar puntades de peu a la porta metàl·lica, va intentar cridar, però la bola de metall reprimia el so. Es va tornar a rendir. Es va repenjar a la paret. Va parar l'orella. Eren passos feixucs, el que sentia? Era ell que es movia per l'habitació, que jugava a la gallina cega amb ella? O només era la sang que li bategava a les orelles? Va fer el cor fort per acceptar el dolor i va tancar la boca. Les protuberàncies amb prou feines s'havien retret que van tornar a saltar i la van obligar a obrir la boca de nou. Ara la bola semblava que palpitava, com si s'hagués convertit en un cor de ferro, una part d'ella.

Fes alguna cosa. Pensa.

Molles. Les protuberàncies anaven amb molles.

Havien saltat quan ell havia estirat el cordill.

«No toquis el cordill», li havia dit.

Per què no? Què passaria?

Va relliscar per la paret fins que es va asseure a terra. Del ciment pujava una humitat freda. Volia tornar a cridar, però no podia. Silenci. Quietud.

Totes les paraules que hauria d'haver dit quan estava amb les persones que estimava, en comptes de les que havia utilitzat per omplir el silenci amb aquelles que li eren indiferents.

No hi havia escapatòria. Eren ella i aquell dolor increïble, el cap que li esclatava.

«No toquis el cordill».

Si l'estirava, potser les protuberàncies es retraurien cap a la bola i s'alliberaria d'aquell dolor.

Els pensaments li anaven fent cercles. Quant feia que era allà? Dues hores? Vuit? Vint minuts?

Si només calia estirar el cordill, per què no ho havia fet encara? Per l'advertència que li havia fet un sonat? O això era part del joc? Fer que es resistís a posar fi a aquell dolor innecessari? O potser el joc consistia a fer que desafiés l'advertència i estirés

el cordill per tal que..., per tal que passés una cosa espantosa? Què passaria? Què era aquella bola?

Sí, era un joc, un joc terrible. Perquè hi havia de jugar. El dolor era insuportable, la gola se li inflava, no trigaria a asfixiar-se.

Va intentar cridar de nou, però no va emetre més que un sanglot, i va parpellejar una vegada i una altra, sense deixar anar cap més llàgrima.

Els dits van trobar el cordillet que li penjava dels llavis. Indecisa, el va estirar fins a tibar-lo.

Es penedia de no haver fet moltes coses, per descomptat. Però si una vida de renúncies la duia a qualsevol altre lloc en aquell mateix moment, l'acceptaria. Només volia viure. La vida que fos. Així de simple.

Va estirar el cordill.

Les agulles es van disparar de les protuberàncies circulars. Feien set centímetres. Quatre li van travessar les galtes, tres se li van clavar als sins nasals, dues als narius i dues més li van traspasar la barbeta. Dues agulles van perforar la tràquea i una altra l'ull dret, una altra l'ull esquerre. Dues més van penetrar al paladar tou fins al cervell. Però no van ser la causa directa de la mort. Com que la bola de metall obstruïa la boca, no va poder escopir la sang de les ferides que li omplia la boca i li va baixar per la tràquea fins als pulmons; el reg sanguini no va poder absorbir l'oxigen, cosa que va provocar una aturada cardíaca i el que el forense anomenaria en l'informe hipòxia cerebral, és a dir, manca d'oxigen al cervell. Dit d'una altra manera, la Borgny Stem-Myhre es va ofegar.

LA FOSCOR IL·LUMINADORA

18 de desembre

Els dies són curts. A fora encara hi ha llum, però aquí, a la meua sala de muntatge, la foscor és eterna. A la claror del llum de taula, les persones de les fotografies de la paret semblen tan contentes i desprevingudes que posa de mal humor. Plenes d'esperances, com si donessin per descomptat que tenen tota la vida per endavant, plana i encalmada com una mar bonança. He retallat el diari, he descartat les històries llagrimoses de la família en estat de xoc, he eliminat els detalls cruents de quan van trobar el cadàver. N'he tingut prou amb la inevitable foto que algun parent o amic ha donat a un periodista insistent, la fotografia de quan estava a la flor de la vida, somrient com si fos immortal.

La policia no sap gran cosa. Encara no. Però aviat tindran més material amb què treballar.

Què és, on és, el que converteix una persona en assassí? És innat, és en un gen, una tendència hereditària que alguns tenen i d'altres no? O bé ho conforma la necessitat, es desenvolupa en la confrontació amb el món, és una estratègia de supervivència, una malaltia salvadora, una bogeria racional? Perquè, així com la malaltia és un bombardeig febril del cos, la bogeria és una retirada necessària a un lloc en què et pots atrinxerar de nou.

Personalment, crec que la capacitat de matar és fonamental en tota persona sana. La nostra existència és una lluita pel benefici, i qui no és capaç de matar el veí no té raó de ser. Matar, en el fons,

només és accelerar el que és inevitable. La mort no fa excepcions, i encara sort, perquè la vida és dolor i patiment. En aquest sentit, tot assassinat és un acte de caritat. Passa que no ho sembla quan el sol t'escalfa la pell o l'aigua t'humiteja els llavis i reconeixes unes ganes idiotes de viure en cada batec, i estàs disposat a comprar un bri de temps amb tot el que has acumulat al llarg de la vida: dignitat, posició, principis. És aquí quan has de cavar a fons, d'eludir la llum confusa, encegadora. Cap a la foscor freda i il·luminadora. I percebre el nucli dur. La veritat. Perquè això és el que vaig haver de trobar jo. El que he trobat. El que converteix una persona en assassí.

I la meua vida? També crec que és una mar bonança infinita?

Gens ni mica. No trigaré gaire a jaure jo també a la pila de deixalles de la mort, juntament amb els altres personatges d'aquest petit drama. Però, independentment de l'estadi de descomposició a què arribi el meu cos, encara que només en quedi l'esquelet, tindrà un somriure als llavis. Perquè aquest és el meu motiu per viure, ara, la meua raó de ser, la meua oportunitat de purificar-me, de treure'm de sobre tot deshonor.

Però això només és el principi. Ara apagaré el llum i sortiré a la llum del dia. El poc que en queda.

HONG KONG

Primer la pluja no parava. I després tampoc. No hi havia manera. Setmana rere setmana, el temps era suau i humit. La terra estava saturada d'aigua, les autopistes europees s'esfondraven, els ocells migratoris no migraven i s'informava d'insectes mai vistos en climes septentrionals. El calendari deia que era hivern, però les zones verdes d'Oslo no és que no tinguessin neu, és que no estaven ni marrons. Eren tan verdes i agradables com el camp de gespa artificial de Sogn, on els esportistes empedreïts anaven a córrer amb les malles d'esquiar Dæhlie mentre esperaven en va que l'entorn del llac Sognsvann es cobrís de neu. Per Cap d'Any, la boira era tan espessa que l'esclat dels petards del centre de la ciutat se sentia a Asker, als afores, però no es veien, encara que es tiressin al jardí de casa. Així i tot, aquella nit els noruecs van tirar petards per valor de sis-centes corones per família, segons una enquesta de consumidors, que també revelava que en només tres anys el nombre de noruecs que feien realitat el somni de passar un Nadal blanc a les platges blanques de Tailàndia s'havia multiplicat per dos. Amb tot, també al sud-est asiàtic semblava que el temps s'havia tornat boig: els símbols ominosos que normalment només es veien en els mapes del temps durant l'època de tifons s'alineaven al llarg del mar de la Xina. A Hong Kong, on el febrer acostumava a ser un dels mesos més secs de l'any, diluviava, i la mala visibilitat obligava el vol 731 de la Cathay Pacific Airways provinent de Londres a fer una volta més abans de poder aterrar a l'aeroport Chek Lap Kok.

—Doni gràcies que no hàgim d'aterrar a l'aeroport vell —va dir el passatger d'aspecte oriental que seia al costat de la Kaja Solness, que tenia els artells dels dits blancs d'agafar-se fort als braços del seient—. Era al centre de la ciutat. Ens estavellaríem contra algun gratacel.

Eren les primeres paraules que deia l'home d'ençà que s'havien enlairat feia dotze hores. La Kaja va aprofitar àvida l'oportunitat per pensar en una altra cosa que no fos la turbulència en què de moment estaven atrapats.

—Gràcies, senyor, això em tranquil·litza. Que és anglès?

L'home es va fer enrere com si li haguessin clavat una bufetada, i ella es va adonar que l'havia ofès de mort suggerint-li si pertanyia als excolonitzadors:

—Aaa... xinès, potser?

Ell va fer que no amb fermesa.

—Xinès de Hong Kong. I vostè, senyoreta?

La Kaja Solness va pensar un moment si havia de contestar que era noruega de Hokksund, però es va limitar a dir «noruega», una paraula que va fer rumiar una estona el xinès de Hong Kong, fins que va deixar anar un triomfal «Ahà!», abans de corregir-ho amb un «escandinava», i li va preguntar què hi anava a fer, a Hong Kong.

—Vinc a buscar un home —va respondre, mirant els núvols d'un gris plom amb l'esperança que aviat revelessin terra ferma.

—Ahà! —va repetir el xinès de Hong Kong—. Vostè és molt bonica, senyoreta. I no es cregui el que diuen que els xinesos només es casen amb xineses.

Ella va fer un somriure cansat.

—Els xinesos de Hong Kong, vol dir?

—Especialment els xinesos de Hong Kong —va assentir ell amb entusiasme, aixecant una mà sense aliança—. Produeixo microxips. La família té fàbriques a la Xina i Corea del Sud. Què fa aquesta nit?

–Dormir, espero –va contestar la Kaja, badallant.
–I demà al vespre?
–Doncs espero haver-lo trobat i tornaré cap a casa.
L’home va arrufar el nas.
–Tanta pressa té, senyoreta?

La Kaja va declinar l’oferta de l’home de portar-la on calgués i va agafar un autobús de dos pisos fins al centre de la ciutat. Al cap d’una hora, era en un passadís de l’hotel Empire Kowloon, tota sola, fent respiracions profundes. Havia posat la targeta a la ranura de l’habitació que li havien donat i ara només faltava obrir la porta. Va obligar la mà a empènyer la maneta avall. Va obrir de cop i va mirar a dintre.

Ningú.

Evidentment que no hi havia ningú.

Hi va entrar, va deixar la maleta de rodes al costat del llit i va anar a mirar per la finestra. Primer, avall, la gentada del carrer, disset pisos per sota, després els gratacels que no s’assemblaven gens als seus germans elegants, o si més no pomposos, de Manhattan, Kuala Lumpur o Tòquio. Aquells eren com formiguers de termites, aterridors i impressionants alhora, com un testimoni grotesc de la capacitat d’adaptació que té l’espècie humana quan set milions d’habitants s’han d’encabir en poc més de cent quilòmetres quadrats. La Kaja va notar que l’envaïa l’esgotament, es va treure les sabates i es va deixar caure d’esquena al llit. Malgrat que era una habitació doble d’un l’hotel de quatre estrelles, el llit de cent vint centímetres ocupava tot l’espai. El pitjor del cas era que, entre tots aquells formiguers, havia de trobar una persona en concret, un home que tot feia pensar que no li interessava gaire que el trobessin.

Va sospesar un moment les opcions que tenia: tancar els ulls o anar per feina. Va respirar fondo i es va llevar. Es va despullar

i es va ficar a la dutxa. En acabat, es va aturar davant del mirall i va confirmar sense gota d'autosatisfacció que el xinès de Hong Kong tenia raó: era guapa. No és que fos la seva opinió, sinó un fet en la mesura que ho pogués ser la bellesa. Els pòmuls alts, les celles negres ben marcades però de forma delicada sobre dos ulls grossos, gairebé infantils, d'iris verds que brillaven amb la intensitat d'una dona jove madura. Els cabells de color mel, els llavis molsuts que semblava que es besessin en la boca ampla. El coll llarg i esvelt, el cos també prim amb els pits petits com dos turons, dues ones en un mar de pell perfecta, si bé pàl·lida com l'hivern. La corba suau dels malucs. Les cames llargues que van convèncer dues agències de models d'Oslo de reclutar-la quan anava a l'institut de Hokksund, on van haver d'acceptar la seva negativa amb resignació. I el que més li va agradar va ser el que li va dir una mentre se n'anaven: «Molt bé, reina, però pensa-hi bé: no ets perfecta. Tens les dents petites i punxegudes. No hauries de somriure tant».

A partir d'aleshores somreia amb més tranquil·litat que mai.

La Kaja es va posar uns pantalons caquis i un impermeable prim i va baixar flotant, ingràvida i silenciosa, amb ascensor, a la recepció.

—Chungking Mansion? —va repetir el recepcionista, incapaç de no arquejar una cella, i l'hi va indicar—: Pugi per Kimberley Road fins a Nathan Road i tombi a l'esquerra.

Tots els hotels i les pensions dels països membres de la Interpol tenen l'obligació de registrar els hostes estrangers, però quan la Kaja va trucar al secretari de l'ambaixada noruega per saber on s'havia allotjat per última vegada l'home que buscava, li va explicar que Chungking Mansion no era ni un hotel ni una «mansió», en el sentit de residència senyorial. Era un conjunt de botigues, restaurants i probablement més d'un centenar de pensions autoritzades i sense autoritzar amb entre dues i vint habitacions i repartides per quatre torres enormes. Les habita-

cions per llogar es podien definir de moltes maneres, des de senzilles, netes i acollidores fins a caus de rates i calabossos d'una estrella. I el més important de tot: a Chungking Mansion, algú sense gaires exigències podia dormir, menjar, viure, treballar i reproduir-se sense sortir mai del formiguer.

A Nathan Road, un transitat carrer comercial amb articles de marca, façanes enllustrades i aparadors alts, la Kaja va trobar l'entrada de Chungking i va entrar-hi. Als fums de les cuines dels restaurants de menjar ràpid, als cops dels sabaters, a les ràdios que transmetien pregàries musulmanes i a les mirades cansades dels botiguers de roba de segona mà. Va fer un somriure fugisser a un turista atabalat, amb motxilla a l'esquena, guia *Lonely Planet* a la mà i cames blanques i gelades amb uns pantalons curts de camuflatge massa optimistes.

Un guàrdia d'uniforme es va mirar la nota que la Kaja li va ensenyar, va dir «Ascensor C» i va assenyalar un passadís.

La fila davant de l'ascensor era tan llarga que no hi va poder pujar fins al tercer viatge, i es va entaforar en una caixa de ferro que xerricava i tremolava: la va fer pensar en el costum dels gitans d'enterrar els morts en vertical.

La pensió era propietat d'un musulmà amb turbant que, entusiasmat, li va ensenyar de seguida una habitació petita com una capsa de mistos on, miraculosament, havien trobat lloc a un televisor penjat a la paret al peu del llit i un aparell d'aire condicionat que gotejava damunt del capçal. L'entusiasme de l'amo es va esvaïr quan la Kaja li va interrompre el discurs per treure la foto d'un home amb el nom escrit com havia de figurar al passaport, i li va preguntar on era.

En veure la seva reacció, es va afanyar a informar-lo que era la seva dona. El secretari de l'ambaixada li havia explicat que treure un document oficial a Chungking seria, literalment, contraproductiu. I quan la Kaja va afegir, per seguretat, que ella i l'home de la foto tenien cinc fills, l'actitud de l'amo de la pensió

va canviar radicalment. Una jove pagana occidental que ja havia portat tants nens al món es mereixia el seu respecte. Va deixar anar un fort sospir, va brandar el cap i va dir en un anglès entretallat i afligit:

—Trist, trist, senyora. Van venir i li van agafar el passaport.

—Qui?

—Qui? La Tríada, senyora. Sempre la Tríada.

—La Tríada? —va demanar la Kaja.

Evidentment, havia sentit a parlar de l'organització, però tenia la lleugera sensació que la màfia xinesa era cosa principalment de dibuixos animats i pel·lícules de kung fu.

—Segui, senyora. —L'home va trobar ràpidament una cadira, on ella es va deixar caure.— El van venir a buscar, ell no hi era i es van endur el passaport.

—El passaport? Per què?

L'home va dubtar.

—Sisplau, ho haig de saber.

—El seu marit aposta als cavalls, sento dir-l'hi.

—Als cavalls?

—Happy Valley. Curses. És horrorós.

—Deu diners? A la Tríada?

Ell va fer que sí i va brandar el cap unes quantes vegades per confirmar i lamentar, respectivament, aquest fet de la vida.

—I se li van endur el passaport?

—Haurà de tornar el deute si vol marxar de Hong Kong.

—En podria demanar un de nou a l'ambaixada noruega.

El turbant va fer tentines d'una banda a l'altra.

—Sí, i es pot fer un passaport fals aquí a Chungking per vuitanta dòlars americans. Però el problema no és aquest. El problema és que Hong Kong és una illa, senyora. Com ha vingut?

—Amb avió.

—I com se n'anirà?

—Amb avió.

—Un sol aeroport. Bitllets. Tots els noms a l'ordinador. Molts punts de control. Molta gent a l'aeroport que cobren de la Triada per reconèixer cares. Ho entén?

Va fer que sí a poc a poc.

—És difícil escapar-se.

L'amo de la pensió va fer que no tot rient.

—No, senyora. És impossible. Però a Hong Kong es pot amagar. Set milions de persones. És fàcil passar desapercebut.

La falta d'hores de son començava a passar factura a la Kaja, i va tancar els ulls. L'amo ho devia entendre malament, perquè li va posar una mà a l'espatlla per consolar-la i va murmurar:

—Tranquilla, tranquila.

Aleshores, va titubejar, es va tirar endavant i va xiuxiuejar:

—Crec que encara és aquí, senyora.

—Sí, sé que hi és.

—No, vull dir aquí, a Chungking. L'he vist.

Ella va aixecar el cap.

—Dues vegades —va concretar ell—. Al Li Yuan. Menja allà. Arròs barat. No l'hi digui a ningú, que l'hi he dit. El seu marit és un bon home. Però té problemes. —Va girar els ulls en blanc i gairebé li van desaparèixer dins del turbant.— Molts problemes.

El Li Yuan consistia en una barra, quatre taules de plàstic i un xinès que li va fer un somriure encoratjador quan després de sis hores, dues racions d'arròs fregit, tres cafès i dos litres d'aigua, la Kaja es va despertar sobresaltada, va alçar el cap de la taula llardosa i el va mirar.

—Cansada? —va preguntar rient i ensenyant una dentadura incompleta.

La Kaja va badallar, va demanar una quarta tassa de cafè i va continuar esperant. Van entrar dos xinesos que es van asseure a la barra sense parlar ni demanar res. Ni tan sols se la van mirar,

a ella, cosa que va agrair. Tenia el cos tan encarcerat de seure tant durant les últimes vint-i-quatre hores que li feia mal tot es posés com es posés. Va girar el cap d'un costat a l'altre per estimular una mica la circulació. Després enrere. El coll li va cruir. Va mirar els fluorescents d'un blanc blavós del sostre i va abaixar el cap. I va veure una cara pàl·lida, turmentada. S'havia aturat davant les persianes d'acer abaixades del passadís i examinava el petit establiment d'en Li Yuan. Va mirar els dos xinesos de la barra. I va continuar amb presses.

La Kaja es va aixecar, però se li havia adormit una cama i li va fer figa. Va arreplegar la bossa i, coixejant, va seguir l'home tan de pressa com va poder.

—Torni aviat! —va sentir que cridava en Li Yuan.

Estava molt prim. A les fotografies se'l veia alt i corpulent, i al programa de televisió la cadira semblava feta per a pigmeus. Però no tenia el més mínim dubte que era ell: el crani bonyegut i rapat, el nas prominent, els ulls amb la teranyina de vasos sanguinis i els iris blau pàl·lid, destenyits per l'alcohol. La barbeta decidida amb la boca sorprenentment delicada, gairebé bonica.

Va anar a parar a Nathan Road. A la claror dels llums de neó, va entreveure una caçadora de cuir que sobresortia per damunt de la gentada. No feia l'efecte que anés gaire de pressa, però ella quasi havia de córrer per seguir-lo. Va abandonar l'animat carrer comercial i, com que es van ficar per carrers més estrets i menys transitats, va deixar una mica més de distància. Va llegir un rètol que deia «Melden Row». Tenia la temptació d'anar i presentar-se-li, enllestir-ho. Però havia decidit que seguiria el pla: descobrir on vivia. Havia parat de ploure, i de cop i volta les restes de núvols es van enretirar i van mostrar un cel alt i negre, vellutat, amb estrelletes que centellejaven com caps d'agulla.

Després de caminar vint minuts, l'home es va aturar en sec en una cantonada i la Kaja va tenir por que no l'hagués desco-

bert. De tota manera, ell no es va girar, només es va limitar a treure una cosa de la butxaca de la caçadora. S'ho va mirar sorpresa. Un biberó?

Ell va tombar la cantonada i va desaparèixer.

La Kaja el va seguir i es va trobar en una plaça gran i oberta atapeïda de gent, la majoria joves. A l'altra punta, damunt d'unes portes de vidre amples, brillava un rètol escrit en anglès i en xinès. La Kaja va reconèixer els títols d'algunes pel·lícules noves que no arribaria a veure. Va localitzar amb la mirada la caçadora de cuir i va veure que posava el biberó a la base d'una escultura de bronze que representava una forca amb la soga buida. L'home va passar per davant de dos bancs plens i es va asseure en el tercer, d'on va agafar un diari. Al cap d'uns vint segons, es va aixecar, va tornar a l'escultura, va arreplegar el biberó mentre passava, se'l va ficar a la butxaca i se'n va tornar per on havia vingut.

Havia començat a ploure quan el va veure entrar a Chung-king Mansion. A poc a poc es va anar preparant el discurs. Ja no hi havia cua als ascensors, però ell va pujar per les escales, va tombar a la dreta i va travessar una porta batent. La Kaja va córrer darrere seu i, de sobte, es va trobar entre dos trams d'escala, en un replà desert i deteriorat que feia una olor persistent de pixum de gat i ciment moll. Va aguantar l'alè, però només se sentia un degoteig. Quan ja havia pres la decisió de pujar amunt, una porta va picar més avall. Va baixar corrent les escales i va trobar l'única cosa que podia haver fet aquell soroll: una porta metàl·lica abonyegada. Va posar la mà al pom, va notar que començava a tremolar, va tancar els ulls i va renegar. Va obrir la porta d'una revolada i va entrar a la foscor. És a dir, va sortir.

Li va passar alguna cosa entre els peus, però no va cridar ni es va moure.

Primer es va pensar que havia entrat al forat d'un ascensor. Però quan va mirar enlaire, va veure unes parets de maons en-

negrits cobertes per un reguitzell enrevessat de canonades d'aigua, cables, trossos de metall deformats i bastides de ferro rovellades i mig caigudes. No era un pati, tan sols uns quants metres quadrats d'espai entre edificis de pisos. L'única llum venia d'un petit quadrat d'estrelles, enlaire.

Malgrat que al cel no hi havia ni un núvol, plovia sobre l'asfalt i li esquitxava la cara, i la Kaja es va adonar que era la condensació dels aparells d'aire condicionat atrotinats que sobresortien de les façanes. Va recular i es va repenjar a la porta de ferro.

Va esperar.

I, finalment, de la foscor es va sentir:

—Què vols?

No havia sentit mai la seva veu. Bé, sí, l'havia sentit al programa de televisió quan parlaven d'assassins en sèrie, però en directe era força diferent. Tenia un to ronc i cansat que el feia més gran dels quaranta anys que sabia que havia fet. Però alhora revelava una calma segura que contradeïa el rostre turmentat que havia vist davant del Li Yuan. Profunda, càlida.

—Sóc noruega —va dir.

No va rebre resposta. Es va empassar la saliva. Sabia que les primeres paraules serien decisives.

—Em dic Kaja Solness. M'han encarregat que et trobi. En Gunnar Hagen.

Cap reacció al nom del cap de la Unitat d'Homicidis. Se n'havia anat?

—Sóc policia i treballo per a en Hagen en investigacions d'assassinat —va explicar a la negror.

—Felicitats.

—No hi ha cap motiu per felicitar-me. Sobretot si has llegit els diaris noruecs aquests últims mesos. —S'hauria pogut mossegar la llengua. Que pretenia fer gràcia? Devia ser la falta d'hores de son. O els nervis.

—Vull dir que felicitats per haver complert la missió —va fer la veu—. M’has trobat. Ara ja te’n pots tornar a casa.

—Espera! —va cridar—. No vols saber el que t’haig de dir?

—M’estimaria més que no.

Però les paraules que havia escrit i s’havia après van sortir disparades.

—Han mort dues dones. Els exàmens forenses suggereixen que es tracta del mateix assassí. Més enllà d’això, no tenim cap pista. Tot i que n’hem donat molt pocs detalls, la premsa fa temps que diu que campa un altre assassí en sèrie. Alguns comentaristes han escrit que s’inspira en el Ninot de neu. Hem fet venir experts de la Interpol, però no han avançat gens. La presió dels mitjans i les autoritats...

—La resposta és que no —va dir la veu.

Un cop de porta.

—Ei! Hola? Que hi ets?

La Kaja va avançar a les palpentes i va trobar una porta. La va obrir abans que el terror s’apoderés d’ella i es va trobar en una altra escala fosca. Més amunt va entreveure llum i va pujar els esglaons de tres en tres. La llum venia del vidre d’una porta batent i la va obrir de cop. Va entrar en un passadís buit on havien renunciat a intentar arreglar el guix que queia i la humitat es filtrava per les parets com un mal alè. Repenjats a la paret, hi havia dos homes amb un cigarret penjant a la punta dels llavis, i li va arribar un tuf dolç. Se la van mirar amb ulls mandrosos. Massa mandrosos per moure’s, esperava. El més petit era negre, d’origen africà, va suposar. El més alt era blanc i tenia una cicatriu al front en forma de piràmide, com un senyal de perill. La Kaja havia llegit a la revista *Police* que Hong Kong tenia gairebé trenta mil agents al carrer i se la considerava la metròpoli més segura del món. Però això era al carrer.

—Haixix, senyora?

Va fer que no, va provar de fer un somriure segur, va intentar fer el que aconsellava a les noies quan anava a fer xerrades a les escoles: fer la impressió que sabia on anava, no com si hagués perdut el ramat. Com una presa.

Els homes li van somriure. L'altra sortida del passadís estava tapiada. Es van treure les mans de les butxaques i els cigarrets de la boca.

—T'ho vols passar bé, doncs?

—M'he equivocat de porta —va contestar, girant-se per tornar enrere. Una mà la va agafar pel canell. El terror tenia gust de paper de plata. En teoria, sabia com sortir-se'n. Ho havia practicat damunt d'un matalàs en un gimnàs il·luminat amb un instructor i rodejada de companys.

—No t'has equivocat, no. Aquí t'ho passaràs bé. —L'alè a la cara feia pudor de peix, ceba i marihuana. Al gimnàs només hi havia un adversari.

—No, gràcies —va contestar, esforçant-se perquè no li tremolés la veu.

El negre s'hi va acostar, li va agafar l'altre canell i va dir en un falset que anava i venia:

—Ara ho veuràs.

—Llàstima que no hi ha gaire per veure, oi?

Tots tres es van girar cap a la porta batent.

La Kaja sabia que al passaport hi deia un metre norantados, però dret a la porta construïda segons les mides de Hong Kong, semblava que fes almenys dos metres deu. I que fos el doble d'ample que feia una hora. Tenia els braços als costats, lleugerament apartats del cos, però no es movia, no fitava amb ràbia, no grunyia, només mirava amb calma l'home blanc:

—Oi que no, *jau-ye*?

La Kaja va notar els dits de l'home blanc que es tensaven i es relaxaven al voltant del seu canell, es va fixar que el negre anava canviant de peu de suport.

–*Ng-goy* –va dir l’home de la porta.

Ella va sentir que les mans la deixaven anar, titubejant.

–Vine –va dir ell, agafant-la lleugerament pel braç.

Quan van sortir, va percebre l’escalfor a les galtes envermel·lides. L’escalfor produïda per la tensió i la vergonya. Vergonya per l’alleujament que sentia, per la lentitud amb què li havia anat el cervell, per la predisposició que ell li tragués de sobre dos camells inofensius que només la volien espantar una mica.

L’home la va acompanyar dos pisos més amunt, van travesar la porta batent i es van aturar davant d’un ascensor; ell va prémer la fletxa per baixar, es va col·locar al seu costat i va clavar la mirada en el lluminós número onze de sobre la porta.

–Treballadors immigrants –va dir–. Estan sols i s’avorreixen.

–Ja ho sé –va contestar ella en to desafiador.

–Prem la G per baixar a la planta baixa, tomba a la dreta i continua recte fins que siguis a Nathan Road.

–Escolta’m, sisplau. Ets l’únic de la Unitat d’Homicidis amb l’experiència adequada per atrapar assassins en sèrie. Al cap i a la fi, el vas atrapar tu, el Ninot de neu.

–Sí –va assentir. La Kaja va percebre un petit moviment als seus ulls, i ell es va passar un dit per la mandíbula, sota l’orella dreta.– I després vaig dimitir.

–Dimitir? Que vas agafar un permís, deus voler dir.

–Vaig dimitir. Plegar.

Aleshores es va adonar del bony estrany que tenia a la mandíbula dreta.

–En Gunnar Hagen diu que quan te’n vas anar d’Oslo fa mig any et va concedir un permís fins a nou avís.

L’home va somriure, i la Kaja es va fixar que el rostre li canviava completament.

–Això és perquè a en Hagen no li entra al cap... –Es va aturar, i el somriure es va esvaïr. Dirigia els ulls cap al llum de sobre

l'ascensor, que ara marcava el cinc.— Però tant és, jo ja no treballa per a la policia.

—Et necessitem... —La Kaja va inspirar fondo. Sabia que patinava per un gel molt fi, però que havia d'actuar abans que el tornés a perdre de vista.— I tu ens necessites a nosaltres.

Els ulls d'ell van virar cap a la noia.

—Què coi t'ho fa pensar, això?

—Deus diners a la Tríada. Compres droga al carrer amb un biberó. Vius... —va fer una ganyota— aquí. I no tens passaport.

—Aquí m'hi trobo bé. Per què vull passaport?

L'ascensor va dringar, la porta es va obrir i un aire calent i pudent va emanar dels cossos de dintre.

—No me'n penso anar! —va etzibar la Kaja, més fort del que es pensava, i va veure les cares que la miraven amb una barreja d'impaciència i curiositat evident.

—I tant que sí —va rebatre ell, posant-li una mà al mig de l'esquena i empenyent-la suaument però amb fermesa cap a l'interior. La noia va quedar envoltada immediatament de cossos humans que la bloquejaven i li impedien moure's o ni tan sols tombar-se. Va girar el cap a temps de veure que les portes es tancaven.

—Harry! —va cridar.

Però ja havia desaparegut.